

MIRCEA PREDA ROVINEANU

**VERSURI
PENTRU MINTE,
INIMĂ ȘI SUFLET**

CUPRINS

11 INVITAȚIE

I. OMULE, ȘTII CINE EȘTI

15 O POVESTE DESPRE OM

28 PLEDOARIE PENTRU INIMA NOASTRĂ

36 FIECARE PE ALT DRUM?

41 VISUL UNUI MURITOR

45 CLIPA

49 PARTEA LEULUI

51 PRO MEMORIA

62 VISUL UNEI NOPTI DE IARNĂ

72 SCRISOARE CĂTRE MAMA

81 DEDICAȚIE CU RUGĂ ȘI MEDITAȚIE

II. FRĂMÂNTĂRILE IUBIRII

93 DE UNDE VII?

95 VISARE

98 RĂTĂCIRE

100 AI TRECUT AZI PE STRADA MEA?

102 FERICIREA E O LUPTĂ

104 UN VIS DE CRĂCIUN

108 DOAR UN CHIP, DAR CU TREI NUME

111 CINE TE-A FĂCUT PE TINE?

116 VREI SĂ FIM DIN NOU COPII?

118 ORA DE CHIMIE

120 ASCULTĂ-ȚI INIMA!

126 TREI GHIOCEI

128 MĂRȚIȘOR PREVESTITOR

130 ÎNTREBARE

132 DE ZIUA TA, IUBITO!

139 HORA VIORELEI

141 TREI DECENII

144 TE IUBIM

148 LACRIMA

III. DE AI FII ȘI AI ȘI FIICE

153 AȘTEPTARE

156 BUN VENIT, ODOR IUBIT!

158 CE-ȚI DORIM NOI ȚIE

160 DOR, DULCE DOR

164 MICUL REBEL

166 ODA, LA ZI ANIVERSARĂ

173 ÎNCEPUT DE POVESTE

176 VINE BARZA

178 A VENIT BARZA

180 BUN VENIT LA TINE ACASĂ

182 GÂNDURI DE SĂGETĂTOR

186 LA O MASĂ DE CRĂCIUN

188 IN MEMORIAM

194 CUVÂNT PENTRU NEPOTUL MEU

202 O! MAMĂ, CÂT DE BUNĂ EȘTI!

IV. AI FOST TATĂ, EȘTI BUNIC

209 AVENTURILE LUI MIAUNEL

268 NECAZURI DE COCOȘ

V. ÎN LOC DE C. V.

279 GENEZA

283 DORINȚA

- 285 VENIȚI SĂ VEDEȚI
- 288 VENIȚI LA CIREȘE!
- 292 EPILOG
- 293 *PROFIL PROFESIONAL (Note biografice)*

INVITAȚIE

Cititorule de stihuri și de rime potrivite,
Ce-ai deschis această carte cu speranțe ne-implinite
Despre lume, despre viață, despre tine – omul viu,
Truditor de-o viață întreagă, truditor de când te știi.

TE INVIT să-mi faci onoarea, să pătrunzi în gândul meu,
Cum și eu, prin cele scrise, am pătruns în gândul tău!
Să-ți fiu ghid, să-ți fiu tovarăș, printre filele din carte,
Să ne bucurăm de viață, cât mai mult, dacă se poate.

Te vei recunoaște, sper, undeva-ntr-o poezie,
Unde mintea-ți curioasă îți dă ghes și te îmbie.
Eu, ce-am scris în toată cartea, ți le dăruiesc numai ție,
Cu mult drag și cu respect și cu multă prietenie.

Simt deja că suntem prieteni, te-nțeleg și mă-nțelegi,
Ia-mă, deci, mereu cu tine unde pleci, oriunde mergi!
Mă citește, recitește, taina vieții s-o dezlegi,
Taina vieții, taina lumii, mai ușor s-o înțelegi.

Răsfoiește fila cărții, când ți-e greu și când ți-e dor,
Când te-ntrebi (a câta oară?) ca și orice muritor:
De ce mintea nu te-ascultă? De ce-n inimă n-ai tihnă?
De ce sufletul se sbate fără clipa de odihnă?

Răspunsuri găsești în carte, undeva-ntr-o poezie,
Tu ai dreptul să decizi; numai inima ta știe.
MINTE, INIMA ȘI SUFLET sunt a omului avere,
Fără ele nu se poate; fără ele omul piere.

Eu le-am pus și-n titlul cărții, poate-ți sunt de ajutor,
Să te cheme, să te-mbie, să decizi mult mai ușor.
E chemarea mea spre tine, dragă cititorul meu,
Un mesaj de la un prieten, ce semnează „SCRIBUL” tău.

I
OMULE, ȘTII CINE EȘTI,
CUM GÂNDEȘTI ȘI CE DOREȘTI?
AI LĂSAT TU MOȘTENIRE
DOR DE VIAȚĂ ȘI IUBIRE
PENTRU VATRA STRĂMOȘEASCĂ,
PENTRU LIMBA ROMÂNEASCĂ?

O POVESTE DESPRE OM

Omule, deschide ochii și-n oglinda te privește
Și cu forța minții tale să citești a ta poveste!
E-o poveste de demult, de când lumea a-nceput,
Când, probabil, nu erai decât o bucat' de lut.

Mergi cu mintea înapoi și-ți cunoaște a ta soarta
Când și tu, ca toate cele, erai doar natură moartă
Și te-ntrebi, de vrei să știi, cine ești? de unde vii?
Încotro te duci grăbit? Pe ce drum ai nimerit?
O fi drumul potrivit, sau o fi drumul greșit?

Ești creație divină, modelată doar din lut,
Biblia cum povestește, încă de la început?
Creatorul ți-a dat viața doar cu-n suflu peste tine
Și ți-a spus, încă de-atunci, ce e rău și ce e bine?

Ești născut din foc și haos, ești născut din întâmplare,
Din amestec de substanțe, de substanțe chimicale?
O rețetă strict secretă, o enigmă, un mister,
Petrecut în univers, undeva într-un ungher?

Ca și luminosul soare ce dă viață, dar și foc,
Un noian de energie adunată la un loc?
Ca și apa ce hrănește sau ucide uneori,
Prăvălită din zăgazuri, slobozită de prin nori?

Ori ca aerul din jur, invizibil dar vital,
Ignorat de om adesea, socotit a fi banal?
Ca nemărginitul spațiu de mișcare-n libertate
Și ca timpul ce se scurge în a sa eternitate?

Omule, tu ești din toate și din multe alte cele,
Câte-un pic din fiecare, și din bune și din rele,
În proporții și amestec făcute din întâmplare,
Sau precis determinate, chiar și fără măsurare?

Mama ta este natura, și bogată și frumoasă,
Născută din foc și haos, purtând rochii de mireasă
Albe și imaculate, cu o trenă vaporeasă,
Cu diademă pe frunte, cu ținuta majestoasă.

Ești plămada iscusită, ești făptura reușită,
Modelată-n mii de ani, cu răbdare chibzuită;
Creatorul natural ți-a dat cât s-a priceput,
Ți-a dat daruri unicat, ți-a dat, poate, chiar prea mult.

Ți-a dat mers pe verticală, cu privirea către cer,
Să scrutezi spre înălțimi, spre lumină și mister;
Ți-a dat grai și vorbă dulce să vorbești, nu să bârfești,
Ți-a dat doar o limba-n gura să vorbești puțin și bine,
După cum te duce mintea, după cum se și cuvine.

Doi ochi însă el ți-a dat și urechi două, perechi,
Să vezi tot ce te privește și s-auzi ce se vorbește;
Ți-a mai dat și două mâini, harnice și pricepute,
Gândul să ți-l facă fapta, la nevoie să te-ajute.

O pereche de picioare, Creatorul ți-a mai dat,
Să te poarte und' ți-e voia, unde soarta te-a chemat,
Unde mintea te conduce, unde viața e mai dulce;
Amândouă să te ducă și-napoi să te aducă.

Peste toate, ți-a mai dat un „computer” cerebral,
Un dispecer ce comandă impecabil, mașinal,
Gândul, fapta și voința, simțurile și dorința;
Tu, executant fidel, faci întocmai ce vrea el.

Ți-a mai dat încă ceva, Creatorul iscusit,
Fără care ai fi fost un robot încremenit;
Inima – motorul vieții – ce te pune în mișcare,
Ce pulsează-n organism toate cele necesare

În final, el ți-a zis OM și ți-a dat, astfel, un nume,
Și-mpreună cu alți oameni s-a născut această lume,
Lumea vie și umană, cât se poate de reală,
O infimă părtică din lumea universală.

În această lume mare, fără vârstă și hotare,
Născută dintr-un mister, din materia-n mișcare,
Din explozia celestă de-nceput fără sfârșit,
În eternitatea vremii, pe drumul spre infinit,
Te-ai ivit și tu, făptura, o fărâamă de natură.

Tu, de-atunci, te-ntrebi mereu, cu privirea către stele,
Or mai fi alții ca tine? Se uită și ei la ele?
Se uită la lumea ta? Poate nu sau poate da;
Peste ani și ani de zile, negreșit, tu vei afla.

Te vezi mare peste lume și te crezi cel mai voinic,
Deși ești, pe scara vremii, doar la infinitul mic;
Un copil abia născut în a vremii veșnicie,
Despre care alte lumi nici n-au apucat să știe.

O, tu Om, mărite domn și stăpân pe lumea vie,
Crezi că toate câte sunt ți se cuvin numai ție;
Le vrei pentru tine toate, chiar de nu-ți sunt de folos,
Pentru alții sunt vitale, pentru tine de prisos;

Dar le vrei, le vrei ca fală și ca simbol de putere,
De ce-ți trebuie putere? De ce-ți trebuie avere?
Nu ți-a dat natura mama toate cele necesare
Când te-a plămadit în pântec, ca o mamă iubitoare?

Nu ți-a modelat ea chipul și ți-a dat măsură-n toate
Pentr-o viață liniștită, pentr-un trai în demnitate?
Nu ți-a dat ea tot ce are încă de la procreare?
Tu, copile răsfățat, tot mi vrei ceva a-i cere?

Ai smuls taină după taină mamei tale naturale,
Te-ai luptat cu ea tot timpul supunând-o vrerii tale,
I-ai descoperit mistere, ai secat-o de putere,
Spoliindu-i tot avutul, și prezentul și trecutul;

I-ai supt sângele din vene – din arterele terene,
Vechi izvor de energie și util, desigur, ție,
Ai scormonit în adâncuri după aur, diamante,
După gaze naturale și-alte multe nestemate;

I-ai răvășit apele, deturnat de la izvoare,
Le-ai încorsetat cu diguri, cu baraje, stăvilare,
Le-ai secătuit de viață ce-o purtau în unda lor
Devenind, chiar pentru tine, aliment otrăvitor;

Aerul, vital și el, ca și hrana, ca și apa,
Putea, oare, el să scape de necugetata-ți faptă?
Fără vrere, sau cu vrere, i-ai schimbat substanța pură,
Sufocând încet și sigur tot ce mișcă în natură:
Planta, om și animal, printr-un act pur criminal.

Ce-ai făcut din lumea ta, omule, făptură vie?
Te pretinzi că ești un geniu, dar ești plin doar de trufie!
Ai distrus liniștea Terrei, echilibrul ancestral
Ignorând cât ești de mic în sistemul planetar.

Eu îți zic: deschide ochii și redefinește-ți locul!
Calculează-ți bine fapta și nu te juca cu focul!
Și te-ntreabă și socoate: la urmași, tu ce le lași?
O natură sufocată și o Terră pustiită?
Un pământ arid și sterp și o apă otrăvită?

Lumea ta, un rai cândva, oare va mai exista?
Lumea noastră, lumea vie, oare crezi c-o să mai fie?
Îi oferi tu altă soartă? O vrei doar natură moartă,
Rece și respingătoare, fără apă, fără soare?

Omule, tu ești de-acuma cum e „Micul Vrăjitor”,
Ai dezlănțuit stihii și-ai rămas captivul lor,
Ignorând că universul, un sistem perfect reglat,
Nu permite intervenții și nu poate fi schimbat.

Mama-ți este doar natura, iar pământul-leagăn dulce,
El te plimbă printre stele, el te duce și te-aduce;
Cântecul adormitor este susur de izvor
Și-adierea vântului – cărașul gândului.

Omule, tu ia aminte, cât ai minte mai cuminte!
Ori învață de la alții, care sunt făpturi vii,
Ce trăiesc tot în natură, care sunt și ei copii,
Zămisliți de-aceiași pântec, adormiți de-aceiași cântec,
Legănați de-aceiași mamă, mângâiați de-aceiași palmă:

Învață de la vultur planarea sus, în slavă,
Când zărea o scrutează, departe el să vadă;
Învață de la vierme, învață de la șarpe,
Deși ei se târăsc, tot fug mereu de moarte.

Învață de la pește, făcut numai să tacă,
Să-noate-n libertate, atât știe să facă;
Credința, fără margini, învaț-o de la câine,
El vrea doar mângâiere și o bucat' de pâine.

Învață de la floare să pui lângă culoare
Parfum, nectar și miere, o rază de la soare;
De la grăunte-nvață să dai o nouă viață,
Să crească alt altui, mai tânăr, mai de soi.

Învață de la mamă, învață de la tată
Ce-au învățat și ei demult, cândva, odată,
Și vorbe cu blândete și fapte îndrăznețe,
Și dragostea de viață și viața în speranță.

Învață de la soră, învață de la frate
Și traiul împreună și viața-n libertate;
Sunteți cu toți copiii aceluiași trecut,
Vă știți mereu alături, demult, de la-nceput.

Frate-ți este codru verde, iarbă fragedă și fină,
Holda unduind în câmpuri, floarea gingașă-n grădină;
Soră – apa cristalină a izvorului zglobiu,
Prăvălindu-se-n cascade, răcorind câte-un pustiu;
Frate – vântul cel sprintar, ce se zbenguie în plete,
Când se prinde-n jocul lor, al băieților cu fete.

Soră – ploaia ce hrănește plantă, om sau animal,
Transformată-n fulgi de zahăr, în decorul hibernal,
Adunată-n cer grămadă, risipită pe pământ,
Și plimbată-n lung și lat doar de pală unui vânt.